

OSNOVNA ŠOLA ČRNA NA KOROŠKEM



ŠOLSKOGLASILO STEZICE

**Šolsko leto
2006/2007**

**Urednici:
Irena Greiner
Milena Mesner**

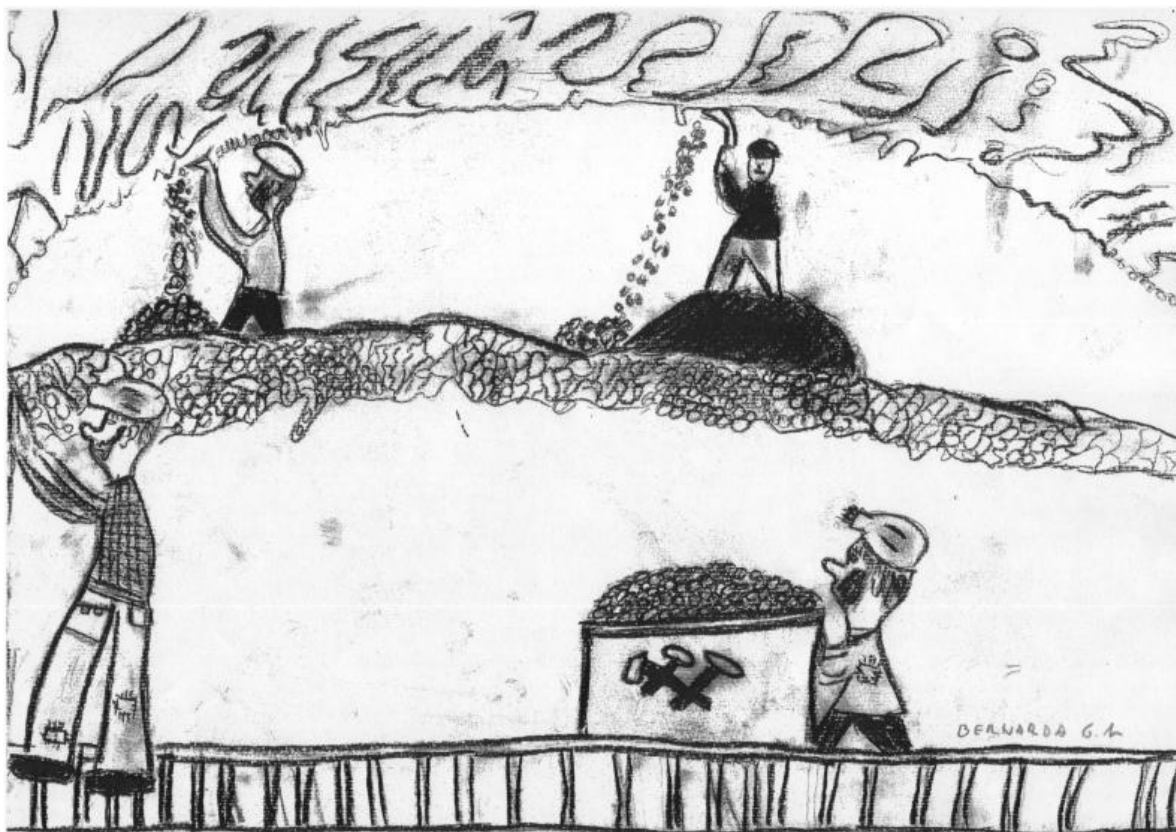


junij 2007

NAGRAJENI SPISI

Rudarjenje v Mežici in Črni

Učenci naše šole so se udeležili javnega literarno-likovnega natečaja z naslovom RUDARSTVO V MEŽICI IN ČRNI, ki ga je organiziral Turistični rudnik in muzej Podzemlje Pece. Cilj razpisa je bilo vzpodbujanje likovne in literarne ustvarjalnosti ter razstava ob mednarodnem dnevu muzejev. Trije prispevki iz Črne so bili tudi nagrajeni, in sicer literarni deli Tanje Delalut (9.r.) in Melanie Pečnik (8.r.) ter likovna stvaritev Jana Kunca (6.r.). Vsi udeleženci so se lahko s svojimi starši udeležili svečane prireditve ob dnevu muzejev v maju, in to v podzemlju Pece, kamor so se zapeljali s turističnim vlakom.



RUDARJENJE V ZGORNJI MEŽIŠKI DOLINI

Rudarjenje v Zgornji Mežiški dolini ima dolgo tradicijo in sega daleč v preteklost. Prvi viri segajo v leto 1665, rudo pa so neprekinjeno kopali vse do leta 1994. Več kot tristo let je zaznamovalo veliko dogodkov, zato so leta 1997 za obiskovalce odprli rudnik in muzej Podzemlje Pece. Pred začetkom je bilo območje redko poseljeno, a se je zaradi velikega števila delavcev mnogo ljudi preselilo v naselje Rudarjevo. Začeli so se voziti iz drugih krajev, tudi izobraženci, ki so vplivali na razvoj Zgornje Mežiške doline. Delo v rudniku je bilo težko, imeli so dolg delavnik, uživali pa skromno hrano. Večino prostega časa so preživeli v kuhinji, kjer se je takrat zelo številčna družina zbirala ob večerih. Kuhinja je bila skromno opremljena. Pred prvo svetovno vojno so delavcem priskrbeli stanovanja, garsonjere in večje stanovanjske zgradbe. V rudniku je bilo zaposlenih veliko družin, te pa so bile številčne, torej z več otroki, zato so leta 1811 v Črni zgradili osnovno šolo. Zelo plodno leto za rudarjenje je bilo leto 1874, saj začnejo prvič izkopavati cinkovo rudo in ustanovijo prvi laboratorij. 66 let po ustanovitvi OŠ Črna zgradijo osnovno šolo v sosednji Mežici. Rudarjenje v rudniku je bilo zelo težko; kljub takemu delu in dolgemu delovnemu času se je jezila še uprava, ki je hotela leta 1892 skrajšati delovni čas na deset ur, temu pa so se rudarji množično uprli, saj bi dobili manj denarja, ki so ga nujno potrebovali za preživetje. Štiri leta kasneje v Žerjavu zgradijo novo topilnico, tri leta zatem pa dodajo še novo elektrarno. Po dolgi zgodovini leta 1960 rudnik ustanovi svojo bolnišnico in število delavcev iz leta v leto narašča. Leta 1992 je bilo v rudniku zaposlenih kar 1333 delavcev, ki pa so že delali osemurni delavnik. Dve leti kasneje, natančneje 22. decembra, delavci iz rudnika pripeljejo še zadnjo rudo in to pomeni konec rudarjenja v Zgornji Mežiški dolini. Vsega je bilo konec leta 1995, ko so rudnik tudi dokončno zaprli. Več kot 300 let rudarjenja je bilo konec. Nekatere jame in rove so zalili z vodo.

Skozi več kot tristoletno zgodovino se je življenje in delo delavcev precej spreminjalo. V Črni je še mnogo ljudi, ki so delali v jami in lahko povedo marsikatero dogodivščino, ki se je zgodila v rudniku. Za vsakega posameznika je bilo rudarjenje doživetje zase. O delu in razmerah v rudniku nekoč si lahko danes ogledamo na razstavi v turističnem muzeju Podzemlje Pece. Tam obiskovalca popeljejo skozi zgodovino rudarjenja in ga поблиže seznani s tem, na obisku pa se lahko celo zabava.

Vir: B. Rajšter: Knapovška košta, Mežica, 2003

Tanja Delalut, 9.a

RUDARJENJE V NAŠIH KRAJIH

Živim v kraju, kjer je v neposredni bližini deloval rudnik svinca in cinka. Danes so njegovi zapuščeni rovi še vedno razpredeni daleč v notranjost Pece. Kot majhna deklica sem rada poslušala starejše, ko so pripovedovali o gorskih škrtih, ki so varovali rudno bogastvo. Kopačem pod zemljo so pomagali ali pa so se z njimi pošalili.

Delo knapov, ki sega v čas 17. stoletja, je bilo zelo zelo težko, saj se je skoraj vse delalo ročno. Rudarji so hodili na delo tudi več kot dve uri daleč, zato so že delati začeli utrujeni. V Mežici so imeli za take oddaljene delavce postavljene preproste lesene barake, kjer so lahko bivali čez teden in jim ni bilo treba daleč na delo. Konec tedna so se vrnili k družini, potem pa spet garaško delo v podzemlju.

Večinoma so v rudnikih delali samo moški. Delovni pogoji so bili slabi, nevredni človeka. V temi, globoko pod skrivnostnimi plastmi zemlje, je bilo mrzlo, svetile pa so jim le »karbidnice«, ki so ob vsakem vetriču ugasnile. Delovno obleko so si morali priskrbeti sami. Kako bi se začudili, ko bi videli današnjo opremo! Ravno tako je bilo z malico. Jedli so, kar so prinesli od doma. Največkrat so bili to žganci, zelje, fižol. Po rovih so se do delovnega mesta vozili kar z vagončki. Vsak je moral svoje delo opraviti v določenem času. Njihovo delo pa je bilo nevarno in nad njihovimi življenju je dan za dnem visela smrt. Kot ljudje niso bilo zaščiteni. Za pravice niso smeli vprašati, danes pa je to drugače. Namesto današnjih osmih ur so bili v rovu tudi po cele dneve, kar pa je terjalo svoj davek v obliki različnih bolezni in zgodnjega umiranja. A moške so kljub temu vestno opravljali delo, saj so morali preživljati družino. Garali so umazani, prepoteni, zastrupljeni.

Danes različni zapisi in pripovedi še živečih rudarjev ohranjajo spomin na težke rudarske dni, ki so terjali marsikatero življenje v črnih rovih podzemlja Pece. Kot živ spomin pa je tudi muzej, ki skuša čim bolj stvarno prikazati rudarjenje in njegov pomen v preživetju ter razvoju Mežiške doline.

MELANIE PEČNIK, 8.b

MLADOST JE PRIHODNOST - NAJ BO ENAKA ZA VSE!

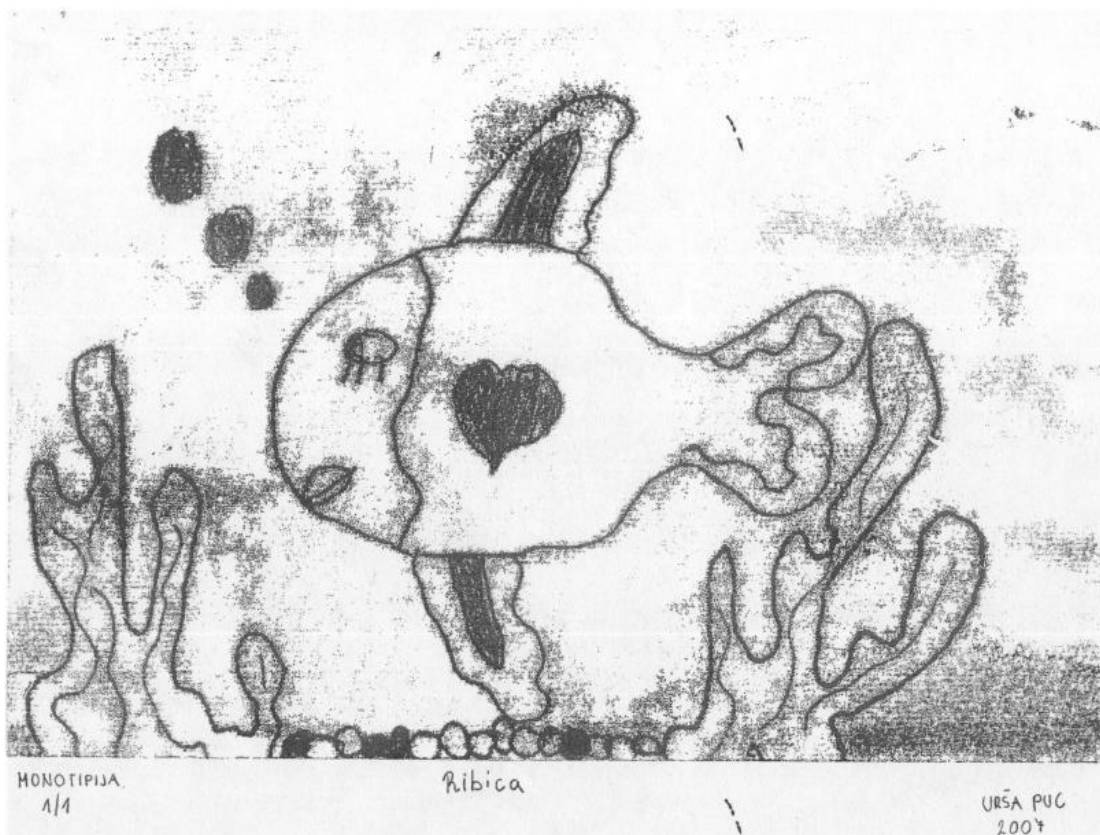
Prometne nesreče ali drugi vzroki lahko vsakega mladostnika pripeljejo do invalidnosti. Tisti, ki se jim zgodi takšna stvar, postanejo odvisni od drugih oseb in prijateljev. Zato jim moramo stati ob strani, ne pa se norčevati iz njih.

Na naši šoli smo imeli primer, ko učenec ni mogel hoditi, zato je bil na vozičku. Stvar smo vzeli zelo resno in smo mu bili vedno pripravljeni priskočiti na pomoč. Vsakič, ko so ga pripeljali v šolo, mu je prijatelj ali dežurni učenec nesel torbo v razred, kjer je imel pouk. Za tisto uro mu je na mizo pripravil zvezke in peresnico. Nato je nekdo poiskal enega izmed učiteljev, ki ga je nesel po stopnicah, večinoma je to storila gospa Lečnik. Prijatelj ali kdorkoli mu je nesel voziček. To je potekalo skozi ves pouk. Vedno smo mu bili pripravljeni pomagati. Med odmori smo se z njim pogovarjali kot z vsakim izmed nas. Velikokrat smo ga povabili, da je z nami igral karte. Skupaj smo se smejali in preživeli ogromno lepih dni. Kadar pa je zaradi zdravstvenih težav moral v bolnico, smo mu nosili zvezke in učne liste na dom ter mu prepisovali snov. Med nami in njim kljub njegovi invalidnosti ni bilo razlik. Bili smo dobri prijatelji. Če smo zunaj igrali žogo, ko je on prišel ven, smo žogo pospravili in si z njim pripovedovali šale. Sedaj je šel že v srednjo šolo in tam mu pomagajo novi sošolci in prijatelji.

Invalidnost se lahko zgodi vsakemu mladostniku, in to iz kateregakoli vzroka. Prav je, da smo takim ljudem v oporo, ne pa da jih ignoriramo oziroma se iz njih norčujemo. Nikoli ne veš, kaj se lahko s tabo zgodi v prihodnosti. Stojmo invalidom ob strani in skozi življenje stopajmo z geslom: Mladost je prihodnost, naj bo enaka za vse.

Tanja Delalut, 9.a

Spis je bil nagrajen na natečaju Društva invalidov občine Črna.



MLADI SMO KRITIČNI

KAJ PA MI?

Ha, celjska mivka.
Kaj pa mi?
Svinec se useda v nas.
50 let je v kosteh.
Filtrirne naprave dovolj dobre?
Kaj smemo jesti in česa ne?
Zapirati okna,
ne uporabljati preprog ...
Ostati tu ali oditi drugam?
Številne bolezni.
Mar smo mi krivi?
Pa država – jih kaj briga?
Ali pač smo krivi – ker živimo tu.
Pa dvigajo prah zaradi mivke v Celju ...
Kaj pa mi?

(Vasja Plesec)



ŽIVLJENJE BREZ Pb

Zemlja je onesnažena.
Zrak je onesnažen.
Zakaj?
Zaradi nekaj ljudi,
ki so zavohali dobiček
in postavili tovarne.
MI trpimo zaradi industrije.
Zaprimo vse tovarne.
Menda so namestili filtre,
A kaj, ko ne pomaga dovolj!
Svinec uničuje!
Svinec kliče smrt!
Zakaj moramo MI trpeti?

(Nejc Petrič)

KAJ BO?

Življenje s svincem.
Umivajte si roke:
težka kovina se nalaga v organizmu!
Komu verjeti?
Država ima koristi.
Kaj bo z malimi ljudmi?
Odseliti se?
Pb že stoletja v zemlji.
Ne obdelujte vrtov,
kupite zdravo zelenjavo.
Od kod denar?
Vse je prefiltrirano?
Preveč svinca v krvi!
Pa ne le Pb, tudi Zn!
Kaj bo ...

(Žana Jug)

ELEMENT SMRTI

Odšla bi drugam!
Zakaj ravno tukaj?
Zakaj ravno jaz
in moja družina
in moji prijatelji?
Življenje s svincem.
Vsak dan in celo večnost,
vso moje otroštvo,
vso mojo mladost.
Čisto nezavedno.
Hudo še bo.
Zrak, ki ga diham, je strup.
Hrana, ki jo jem, je strup.
Neubežno.
Pb – boljša prihodnost
ali boleče umiranje?
Nihče ne pomaga,
živimo v laži,
krivca ne poznamo.
STOP
naravi ali človeku?
Odšla bi drugam ...

(Nina Dodlek)



TEŽKA KOVINA
UBIJA

Trava zelena umira.
Ledvice, jetra so težka.
Sivi oblaki.
Solata škodljiva.
Prah v pljučih.
Sladek zrak v nosu.
Tovarnarji lažejo?
Otroci se igrajo s težkimi kovinami!
Zobje se lomijo.
Do 1978 – smrt ljudi.
Usodna leta.
 $Pb + Zn =$ katastrofa.
Tako ne gre več.
Krtova dežela nas kliče.
Klic v daljavi.
Ni nas več ...

(Tanja Delalut)

DOL S SVINCEM!

Svinec zastruplja ljudi.
Otroci se zastrupljajo bolj kot odrasli.
V tovarni so filtri,
a vsega svinca in cinka ne zadržita.
Zelo dolgo se razgrajuje v krvi,
V kosteh še dlje.
Lastniki tovarn le malo ukrepajo.
Predniki so garali v rudnikih
desetletja, stoletja.
In se zastrupljali.
Tudi mi v tem živimo
in nič ne moremo ukreniti ...

(Matej Kos)

DELO NOVINARSKEGA KROŽKA

OBISK V CUDV OB DNEVU STRPNOSTI

V petek, 17. 11. 2006, ob svetovnem dnevu strpnosti smo člani recitatorsko-novinarskega krožka obiskali CUDV v Črni na Koroškem.

Pred centrom nas je čakala gospa Boža Mlinar, ki nas je seznaniła z delovanjem centra. Nato smo si center tudi ogledali. Med drugim smo si ogledali delavnico in pomirjevalno sobo. V njej imajo vodno posteljo, ogledalo z lučmi in kad z žogicami. S temi stvarmi pomirijo nemirne otroke. Vse to smo lahko tudi sami preizkusili in bilo nam je zelo všeč.

Kasneje smo se razdelili v dve skupini. Ena je šla v Kovačevo hišo, druga skupina pa je ostala v zavodu.

V prvi skupini smo si ogledali, kako gojenci tkejo in šivajo, nato pa smo izdelovali voščilnice za novo leto.

Druga skupina pa je šla v delavnico, kjer smo skupaj z gojenci ustvarjali izdelke. Na iverno ploščo smo narisali vsak svojo žival in jo izžgali. Tako je nastal naš prvi izdelek.

Na koncu smo gojencem podarili skromna darila, ki so jih bili zelo veseli.

Bili sva prvič v CUDV in morava priznati, da nama je bil obisk zelo všeč.

Taja Raztočnik in Anja Potočnik

INTERVJU Z ANDREJO KOVAČ

1. Kako dolgo že delate kot režiser?

Kot režiser delam že skoraj deset let.

2. Kaj vam je najljubše pri tem delu?

Pri tem delu mi je najljubše to, da se lahko družim z različnimi ljudmi.

3. Ali imate radi to službo?

Ja, zelo. Če je ne bi imela rada, je ne bi opravljala.

4. Ali se dobro razumete s sodelavci?

Ja, s sodelavci imamo zelo veliko stikov, zato se tudi zelo dobro razumemo.

5. Katera vaša igra vam je bila najbolj všeč?

Najbolj so mi bile všeč pravljice.

6. Koliko časa je že minilo, odkar ste režirali prvo igro?

Prvo igro sem režirala pred desetimi leti.

7. Kako danes gledate na svoje začetke?

Mislim, da sem kar dobro začela, vsako leto pa je bilo bolje.

8. Koliko iger ste že režirali do danes?

Iger je bilo kar precej, ne spomnim pa se natančnega števila.

9. Ali ste poleg režiserke tudi igralka?

Ne, trenutno delam samo kot režiser.

10. Kaj še počnete v prostem času?

V prostem času veliko potujem po svetu.

11. Ali vas delo z mladimi veseli?

Ja, delo z mladimi me zelo veseli, zato sem bila pa danes tudi z vami.

12. Kaj bi svetovali mladim režiserjem, začetnikom?

Tisti, ki bi radi opravljali to delo, morajo imeti veselje, voljo, morajo vztrajati ...

13. Kako ste se danes počutili v naši družbi?

V vaši družbi sem uživala in se imela zelo lepo.

Anja Potočnik in Taja Raztočnik

RADIO IN TELEVIZIJA SLOVENIJA

V sredo, 6. 6. 2007, smo se člani novinarsko-recitatorskega krožka odpravili na Ravne, kjer smo obiskali dopisništvo časopisne hiše Večer, in v Slovenj Gradec na Koroški radio. Za nameček pa smo pokukali tudi v dopisništvo Radia in televizije Slovenija. Tu smo spoznali, kako poteka delo novinarjev in snemalcev, ki so hkrati tudi montažerji. Novinarka Petra Kos nam je zaupala, da je delo novinarja tudi način življenja. Če ti ponoči doma zazvoni telefon in te obvestijo o pomembnem dogodku, moraš takoj vzeti svoj mikrofonski kabel in se brez zavlačevanja odpraviti na teren. Na kraju dogodka posnameš pogovor, opraviš intervju itd. Videli smo tudi dvorano, v kateri snemajo oddaje v živo. Snemalec pa nam je opisal svoje delo in pokazal studio. On snema oddaje in k tonskim posnetkom montira slikovne posnetke, ki jih ima shranjene na kasetah. Snemalec in novinar morata biti ekipa, se dobro razumeti in sodelovati. Če tega ni, ne moreta narediti dobrega posnetka, oddaje, intervjuja ...

Barbara Lužnik

ČRNJANKA TINA IMA DOVOLJ VOLJE IN ENERGIJE ZA VSE

Intervju s Tino Maze, trenutno najboljšo smučarko v Sloveniji. Poglejmo, kaj pravi o svoji smučarski karieri in o sebi.

1. Kdaj si prvič stopila na smučke in kako je bilo?

Na smučke sem prvič stopila pri treh letih. Sama se tega ne spominjam, vendar me je bilo, po pripovedovanju staršev, precej strah padcev. Strah sem premagala in kmalu začela trenirati.

2. Zakaj si se odločila za smučanje?

Bilo mi je všeč potovati in biti v dobri družbi. Na treningih smo se veliko zabavali in zaradi tega me je vedno vleklo v ta šport.

3. Kakšen je občutek, ko zmagaš ali dosežeš dober rezultat?

Občutek je odvisen od tega, koliko bremena si naložiš ob določenem preizkusu. Če si pri pomembnem izpitu naložiš veliko breme, na primer misliš samo na to, kako odločilen je ta trenutek in da pod nobenim pogojem ne smeš »kiksniť, se treseš pred tablo in podobno. Ko pod takimi pogoji opraviš izpit, čutiš drugačno, verjetno večje zadovoljstvo kot takrat, ko izpit ni odločilnega pomena. Tako so tudi občutki ob zmagoslavjih različni. Vedno si zadovoljen. V nekaterih primerih premagaš večji del sebe, v drugih manjši. V vsakem pogledu me zmage vlečejo naprej, bodisi v športu bodisi v šoli in privatnem življenju.

4. So treningi in priprave zelo težke oz. kako je na treningih?

Priprave vzamejo velik del mojega časa. Same po sebi niso pretirano težke. Če si v dobrih odnosih s tistimi, ki so ti blizu, je veliko lažje premagovati napore, kot v primerih, ko nimaš urejenega privatnega življenja.

5. Ali ti navijači na tekmah pomagajo? So tvoja spodbuda?

Seveda so spodbuda! Še večji je užitek, ko jih nagradiš.

6. Kaj pa delaš na treningih v prostem času?

Odvisno od razpoloženja. Če sem izčrpana, ponavadi nabiram moč s spanjem. Kadar imam dovolj energije, izkoristim čas za študij. Včasih popišem list v dnevniku, grem na internet ali pa zaigram igrico na računalniku. Vedno najdem kakšno stvar, ki mi krajša čas.

7. Na kateri tekmi najraje tekmuješ?

Na tisti, kjer vem, da bom dobra.

8. Kaj pa tvoje zasebno življenje?

V zadnjem času je zelo pestro. Kot bi se vozila po razburkanem morju. Nekaj časa sem iskala svoj mir in samo sebe. Pri tem mi je ogromno pomagal fant, ki me razume in spodbuja.

9. Kateri so tvoji hobiji?

Glasba in ples, ostali športi.

10. Katero šolo obiskuješ in kako študij uskladiš s smučanjem?

Obiskujem Pedagoško fakulteto v Mariboru, smer razredni pouk. Usklajevanje obveznosti je včasih težko, a z dovolj volje in energije lahko postorim vse. Redno opravljanje izpitov je nemogoče, zato jih na leto opravim manj kot redni študentje. Status športnika mi omogoča malo drugačne pogoje in zaradi tega upam, da mi poleg smučanja uspe končati tudi fakulteto.

11. Kateri šport ti je poleg smučanja še ljub?

Rada imam vse športe, posebej pri srcu pa so mi športi z žogo. Največ igram odbojko, na drugem mestu je nogomet in nato tenis.

12. S katero od tekmovalk sta si najbližje?

Ko sem bila mlajša, je bila to Špela Bertoncelj, ki je že nehala smučati. Bili sva tekmici v mlajši kategoriji, a sva se kljub temu dobro razumeli. Sedaj nimam pretirano tesnih odnosov s sotekmovalkami.

13. Koga in kaj najbolj pogrešaš, ko si od doma?

Pogrešam umirjene odnose med mano in družino, ki pa jih vrhunski šport ne omogoča vedno.

14. Ali si že kdaj razmišljala, da bi opustila smučanje in počela kaj drugega?

Sem. Vendar sem vedno našla motivacijo, da nadaljujem po načrtani poti.

15. Kaj najraje delaš, ko si prosta in nimaš obveznosti?

Preživljam čas s tistimi, ki jih imam rada in si nabiram moči za naprej.

16. Kaj te najbolj prizadene?

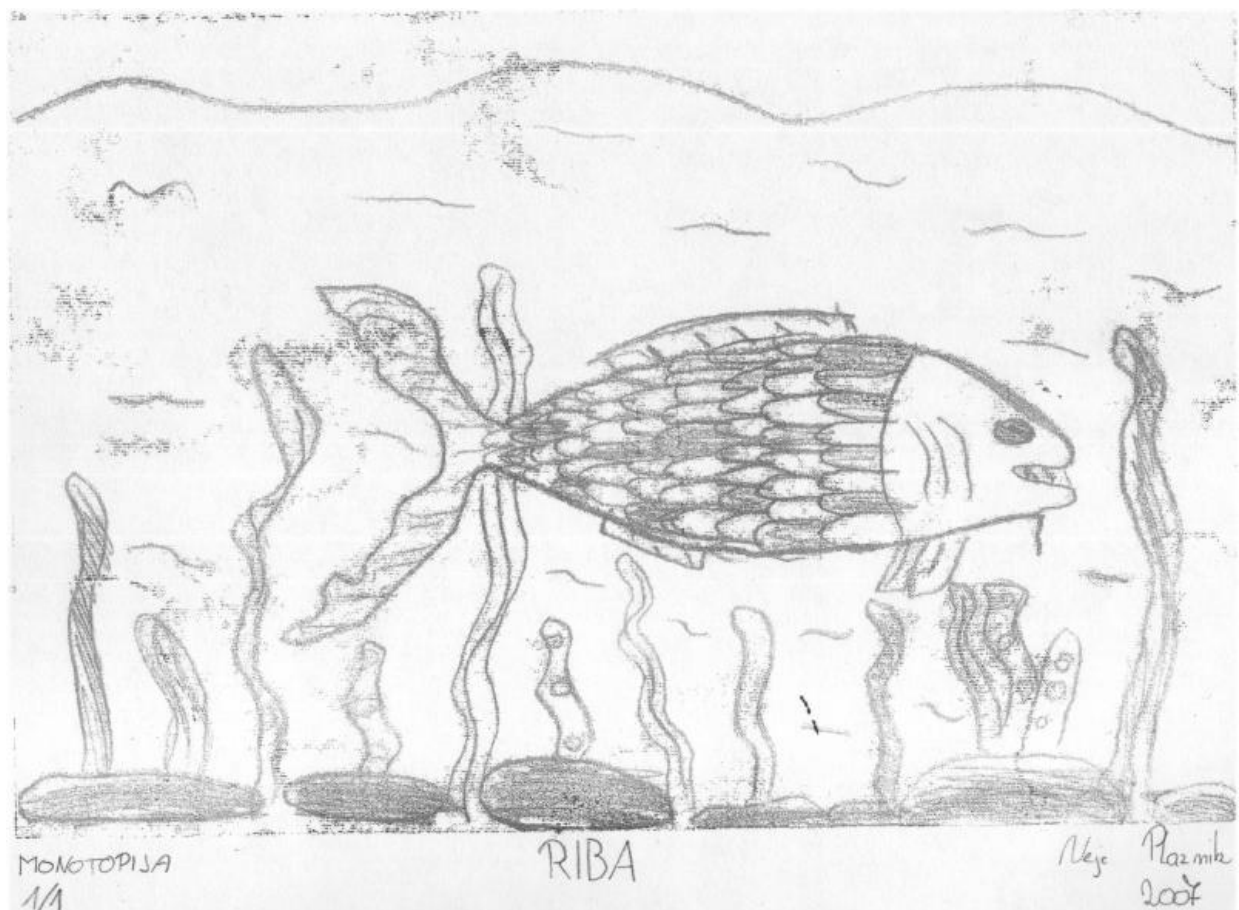
Prizadenem se najbolj sama, ko storim dejanja, za katera se zavedam, da niso pravilna.

17. Kaj je tvoj življenjski cilj?

Biti srečna!

Hvala za intervju in veliko sreče nadalje!

Maja Maze, 8.a



NAJMLAJŠI USTVARJALCI

Naravoslovni dan - akvarij in botanični vrt

Zjutraj smo se ob 7.30 zbrali pred šolo. Vzeli smo malico, se odpravili proti avtobusu in naš težko pričakovani naravoslovni dan se je začel.

Peljali smo se skozi Mežico, Prevalje, Ravne in Dravograd. Do Dravograda nas je spremljala reka Meža, tam pa se je združila z Dravo. Blizu sotočja obeh rek smo videli prvo hidroelektrarno. Pot smo nadaljevali vse do Maribora.

Najprej smo si ogledali akvarij in terarij. V akvariju smo videli veliko različnih morskih bitij: jegulje, jastoge, polže, zvezde ter različne vrste rib. Terarij pa so krasile kače, legvani, želve, krokodili in kameleoni.

Ko smo končali z ogledom, smo se v parku usedli na klopi in malicali. Pot nas je dalje vodila pod Pohorje. Tam nas je že čakala študentka, ki nas je vodila med ogledom. Najprej smo se ustavili na posestvu in si ogledali hlev s prašiči. Vodička nam je povedala, da imajo večinoma samice, ker prodajajo mlade pujske. Odpravili smo se do sadovnjaka, kjer so rasle breskve, pri katerih ne uporabljajo nobenih umetnih gnojil.

Končno smo prišli do botaničnega vrta. Ustavili smo se pri velikem drevesu, kjer smo v senci reševali delovne liste. Šli smo do drevesa in vsi smo mislili, da je listavec. A ni bil, bil je prednik iglavcev, imenoval se je ginko. Ogledali smo si večino iglavcev in odšli do listavcev. No, ko pa smo prišli do vrtnic, smo izvedeli nekaj zelo zanimivega, da je prednik vrtnic šipek. Potem smo hodili med zelišči. Bilo jih je veliko, med njimi kamilica, žajbelj, melisa in pehtran. V mlaki so nas čakale žabe, kačji pastirji in prelepi lokvanji. Pri skalnjaku so bile gorske rože. Ko smo bili že pri koncu, smo zagledali majhno drevo, zagrajeno z ograjo. To drevo je zelo redko. Leta 1994 so ga odkrili v Avstraliji.

Poslovili smo se in se odpeljali nazaj proti Črni

Ana Mostnar , 4.a

Pravi otrok

Pravi otrok sem,
nič me ni strah.
Kaj pa naj jaz,
če je moja sestro strah,
jaz pa res nisem plah.

Gašper Mlinar, 4.a

To sem jaz

Sem otrok,
ki pove, kaj ga je strah.
Sem deklica prava,
ki je razigrana,
pospravlja rada,
igra se in ni ji dolgčas.
Kar vprašajte me,
česa se bojim.
Bojim se za mamo,
atija in sorodnike.
Na koncu pa vam še povem,
da sem stara deset let.

Tjaša Kreuh, 4.a

ROKE

Nekateri ljudje imajo dve levi roki,
ker so leni kot morski raki.

Urh Orlčnik, 6. a

USTA

Usta so besedna votlina,
lahko so dolga, kratka in fina.
Ta govorijo le o tistem,
kar one želijo
in ne upoštevajo drugih.

Lahko so tiha in zaprta
ali pa pojoča
in na stežaj odprta.
Taka ti lahko
že zjutraj pokvarijo dan, ko si še ves
zaspan.

Urša Puc, 6.a

ŠOLA

Šola je narejena iz razredov,
učiteljic, deklic in dečkov,
ter iz njihovih utrujenih pogledov.

Vsak dan se učijo in pišejo,
pri likovni vzgoji rišejo,
se igrajo in družijo
ter znanje služijo.

Učiteljice jim dopovedujejo,
nato za oceno sprašujejo,
če pa slabo oceno dobijo,
jim v glavi red naredijo.

Rina Repnik, 6. a

ČUDEŽNA SKRINJICA

Ko nekega dne prideš do skrinjice
in jo odpreš,
opaziš,
da je v njej še ena skrinjica.
Ko jo odpreš,
je v njej še ena čisto majhna.

V njej je steklenica.
Odpreš steklenico
in v njej je še ena. Manjša.

V njej je načrt.
Razgrneš načrt
in vidiš,
da te popelje do zaklada.

Klemen Mlinar, 6.a

POREDNI JURE

Naš Jure je dobil ukor,
zato je dobil pripor.
Kot debela muha
svojo mulo kuha.
Ko v knjigo pogleda,
zadene ga zmeda.
Najraje gre na vrt,
kjer riže kot krt.
Rad vidi, da ga roža
kakor rahel vetrič boža.

Ko zjutraj ura zabrči,
se mu v šolo ne mudi.
Zelo rad ima mir,
brez njega bi dobil še čir.

TEJA

PESMI Z AKROSTIHOM

(8.r)

TU JE SPET POMLADNI ČAS,
ROŽICE CVETIJO,
OBJEMA TOPLO SONCE NAS,
BREZE ZELENIJO,
ENKRAT SPET LASTOVICE
NAZAJ K NAM PRILETIJO.
TUDI KUKAVICE ZASLIŠIMO.
IN ZNOVA ŽE NEŠTETOKRAT,
CVETOVI PISANI TAKRAT,
A RES, ZARES CVETIJO.

Monika

ZJUTRAJ, KO HRIB SE ZBUDI
VSE NAOKOL' LEPO CVETI,
O VETRU ŠE SLIŠATI NI,
NATO PA ZVONČEK HREPENI,
ČISTEGA ZRAKA NIKJER NI.
EVKALIPTUS ŽE ZAŠUMI,
KO CEL GOZD SE PREBUDI.

Andraž

VIDIM TAM V DALJAVI NEKAJ VIŠOKEGA
IN ISTOČASNO VMES NEKAJ GLOBOKEGA.
SNEG POKRIVA TE VIŠOKE SKALE,
OH, KAKO JE BELO, KOT BI JIH ŽENSKE PRALE.
KAKO LEPE SO TE GORE,
AMPAK ŽAL NA NJIH NIHČE NE MORE.

GORA, GORA, ZNIŽAJ SE,
OBISKALA BI TE RADA JAZ,
ROKO DALA V GLOBINO,
A USODNI KAMEN VRGLA V SIVINO.

Slavica

Prijatelja že dolgo sva,
Evropa nama takrat znana še ni bila.
Tri leta sva v vrtec skupaj hodila,
Rila po gozdu, celo malo hiško zgradila.
In ko vse to sva postorila, sva ugotovila,
Če že krvna sva bratranca,
Ni vrag, da se ne ujameva še kot poslanca.
Ekvator nas loči na tem planetu, ampak on
Je prijatelj, kot ga ni na celem svetu,
Če hočeš, lahko ga iščeš tudi na spletu.

Vasja Plesec

Upala sem vedno,
da dobro prijateljico dobim,
to bilo je vredno:
Urša je vse, kar si lahko želim.

Radi skupaj vse počneva,
se težko ločiva druga od druge,
skupno pot si pogosto utreva,
ko sva skupaj, nikoli ni tuge.

Še vedno veliko energije jo napaja,
vsakega dneva se veseli,
a rada pozno vstaja,
zato večkrat pouk zamudi.

A ona je edina oseba,
ki ji zaupam lahko,
mi vedno pomaga, če je treba,
rada jo imam res zelo.

Nina Dodlek

SO TRENUTKI,
OBUPANI IN NAVELIČANI.
ŠOLSKI DNEVI TEKO ...
OH, SAJ SE SPLOH NE ZAVEDAMO.
LEPO JE BITI VAŠA SOŠOLKA,
CUKRČEK JE NAŠ RAZRED.
ENKRAT SE BOMO RAZŠLI,
MORDA SE DOLGO NE BOMO VEČ VIDELI.

Dominika

KO PRIŠLA JE JESEN,
OB TLA PADEL LIST JE RUMEN,
SONCE OBSIJALO JAVOR JE LESEN,
TRAVNIK POSTAJAL JE MANJ ZELEN.

AMPAK MRAZ POSTAJAL JE MOČNEJŠI,
NA POLJU PIHAL VETER JE HITREJŠI,
JEZERO OBDAJAL ZRAK JE HLADNEJŠI.

Rok

LEPO V PLANINAH JE ŽIVET',
ENKRAT OBISKALA JIH BOM SPET,
POMLADI, KO ŽE VSE CVETI,
OTOŽNE ROŽE, CVETJE IN MI VSI
TAKRAT MOČNO ŽELIMO SI
ENKRAT V HRIBE SPET ODITI.

GORE VABIJO V SVOJ OBJEM.
OBJEM IN LEPOTE NJIHOVE UZREM.
RESNIČNO V HRIBE SI ŽELIM,
AMPAK TEŽKO, DA TO DOBIM.

Aleksandra

CVETJE, CVETJE BO POMLADI
VZCVETELO, KOT GA IMAMO VSI RADI.
ENO ZIMO SMO ČAKALI
TO LEPOTO TE POMLADI,
LEPO CVETJE DOČAKALI
IN DEKLETOM ŠOPKE DALI.
CVETLICE SO SE SKRILE V TRAVI,
EDINI NAŠI TEJ NARAVI.

Kaja

LJUBEZENSKE

ČAKAM TE

Pri meni si,
a jaz sem sama:
ne vzdramiš se, ko te objamem.

Pri meni si,
a jaz sem sama:
ne slišiš me, kadar te kličem.

Pri meni si,
a jaz sem sama:
ti neprestano si na poti.

Pri meni si,
a jaz sem vseeno sama.

Ines, 7.b

PESEM

Lepa si kot roža,
kot tulipan dehteči,
in tvoja nežna koža
je kot biser se bleščeči.

Te moja roka boža
v solzi in nesreči
in spet si kakor roža
z biseri svetleča.

Luka, 7.b

PRAVA LJUBEZEN

Vsak dan se srečava,
milo se pogledava,
na lice se poljubiva,
okoli se sprehodiva.

Vsi so naju gledali,
kamor koli že sva šla,
s pogledi nama zavidali
in govorili: »Joj, ta dva!«

Anja, 7.b

SRCE

Ljudje se ne zavedamo,
kaj v srcu nosimo.

Žalost in veselje,
bolečino in trpljenje.

Ko ti srce bo počilo,
za eno stran se odločilo;
če boš pravega izbral,
ti v življenju ne bo žal.

Adrijana, 7.b

NA ZABAVI

Bila je zabava,
na njej fant je bil,
to bila priložnost je prava,
da v dekle se je zaljubil.

Tam v kotu se senca premika,
kdo ve, kaj se jima v glavi mika;
bo jutri, bo večno, nihče tega ne ve,
se zlivajo sanje iz srca v srce.

Oči so žarele,
dlan je poiskala dlan,
se zvezdni utrinek
podal je čez plan.

Nekaj je v zraku,
se čuti močno,
se zlije ljubezen
iz dveh duš v telo.

Tadej, 7.b

LJUBEZENSKA IZPOVED

Tvojim očem ne morem se upreti,
zato moram velikokrat pred tabo zardeti.
Ko z njimi pogledaš me ti,
mi srce zagori.

Nate mislim noč in dan,
četudi je moj pogled zaspan.

V mojih sanjah vedno si ti,
prosim te, odpusti mi.

Moje srce brez tebe ne more živeti,
zato mu pusti preživeti.
Vedno zate bo gorelo;
če me boš prizadela,
bo ovenelo.

Tilen, 7.b

LJUBEZEN

Ponujam ti ljubezen,
ponujam ti sebe,
verjemi, vse bi naredila za tebe.

Nate mislim, ko je dan,
ko si z mano,
skupaj poletiva daleč stran.

Nate mislim tudi, ko je noč,
čeprav se trudim zaspati na vso moč.
Ko ljubezen si mi priznal,
bila sem srečna;
priznala sem jo tudi jaz
in ugotovila, da bo večna.

Sandra, 7.b

KAJ JE LJUBEZEN?

Če pomislim, je najlepša bolezen.
Včasih nezanesljiva in neozdravljiva.
A je škodljiva?



Ko jo začutiš,
ne vidiš ne konca ne kraja.
Vse zablužno ali pa sončno,
kot spomladi, za maja.



Razmišljam ...
Saj to je hujše od kontrolke!
In kaj se zgodi,
če padeš z ljubezenske rolke?

Barbara Potočnik

LANI SEM SE ZALJUBIL

Lansko leto se mi je zgodilo,
ravno ko je zunaj najbolj brilo,
meni noro je srce bilo.

Verjetno sem se zaljubil,
da, gotovo je bilo krivo to
in sedaj sanjam samo še njo.

To je punca ta prava,
a v moji glava čista je zmešnjava.
Kako naj ji povem,
da všeč mi je, ne vem.

Ah, kaj si belim glavo s tem,
ko pa niti njenega imena ne vem.

Dani Petrič, 8.a

LJUBEZEN

Ljubezen, le kaj je to?
To je bolezen, res boli
in včasih plamen lepote popolnoma
zgori.

Kadar si zaljubljen, v svojem svetu si,
v cvetu domišljije, kamor smeš le ti.

Ljubezen je kakor vrtnični cvet,
ki odpira se široko v svet,
vedno je sladka kakor med
in na koncu se ne počutiš bolje,
nekako za umret.

Jana Plaznik



TI

Kako bilo bi lepo, če bi ti moja bila,
vsak dan bi se s poljubom pozdravila,
verjela bi sanjam, da ljubezen je dan,
dan pa tako velik, da ga štel bi zaman.

Dišiš kot rože na travniku krasne,
lepota tvoja nikoli ne ugasne,
z očmi mi prodiraš globoko v srce,
tega pogleda duša pozabiti ne sme.

Vedno smejala si se, bele zobe kazala,
na rami moji v trenutku zaspala,
rekla si, da sanjala si naju dva,
ko sva ob rajskem se vrtu našla.

Ti si kot sonce, ki lepša mi dan,
vsaka sekunda se lepša mi zdi,
ljubezen je dan, ki nastal ni zaman,
le to se bojim, da ostanem spet sam.

Aljaž Komprij, 8.a

MOJ ŽIVLJENJEPIS

(alpska poskočnica)

Pred trinajstimi leti sem prihitela na svet,
da bi očku in mami polepšala ta planet.
S petimi leti v vrtec sem šla
in prestopila vrata otroškega sveta.

Leto zatem sem v šolo stopila,
da bi se kaj pomembnega naučila.
Razred sem naredila z odliko
in dobili smo že prvo razredno sliko.

Črna na Koroškem je moja domača vas,
lepa tako kot čudoviti Kras.

Zdaj sem že v devetem razredu,
upam, da bo vse v najlepšem redu.
Potem me čaka srednja šola,
mislim, da lahka bo kot mala šola.

Čez nekaj let si bom poklic izbrala
in nič več ne bom čakala,
čim prej v službo bom odšla
in končno prestopila prag odraslega sveta.

Anja Vončina, 9.a

RECEPT ZA SREČO

Le malo potrebno je
da človek srečen je;
dotik že nežen je dovolj,
ki ogreje ti srce,
da potem vse lažje gre.

Le malo potrebno je,
da človek srečen je;
beseda lepa, ki dobiš jo v dar,
začara misli ti,
da vse lažje se ti zdi.

Le malo potrebno je,
da človek srečen je;
topel prijateljski objem
ti vrne moč in misel,
da svet le ni tako nemogoč.

Le malo potrebno je,
da človek srečen je;
ljubezniv pogled je pravi magnet,
da nekdo, ki ima te rad,
postane tvoj zaklad.

Le malo potrebno je,
da človek srečen je;
že nasmeh prijazen je dovolj,
zato prav vsakemu pokloni ga,
saj recept za srečo le tak velja.

Jera Kos, 7.a



KO GA
UJAMEŠ,
SE TI IZMUZNE,
KO GA PRIMEŠ, TI
UGRE. JE KJE PROSTOR,
DA BI SMUKNIL V NAŠE
SRCE?
KO SE DEŽ ODLIJE, SONCE
SONCE POSIJE,
ZA NJIM SE HINAV-
JSKO OBLAKI VRSTIJO
IN PLOHE DELIJO. KAR
NA ENKRAT SE ZABLISKA,
KO ČLOVEŠKA RO-
KA STISKA. A JOK
VIDE NA ZADNJO
STRAN, KO ČUDO PRIDE
NA SONČEN DAN, KO
PUŠKA GRE NAGRMEČO
STRAN. NE GRE GA
UJETI, NE GRE
GA ZAJETI, A
ZANJ BI
SE MORALI
VSI
ZAVZETI.

BELI CVET

Bolje da si v naravi zvonček,
kot da greš v lonček;
nate sije sonce,
oh, lepo je tebi zvonček!

Ko poletje bo prišlo,
tebe, zvonček, več ne bo;
namesto tebe bo jasmin cvetel
in škrljanček mu bo pesem pel.

Ko odcvetel bo zadnji cvet,
jaz bom odšel na drugi svet.
Ko bom odšel na drugi svet,
bo zame zrasel beli cvet.

Matevž, 9.r

Barbara Potočnik

LEP SPOMIN

Glej, glej, oblaček bel
prikukal je izza gore,
močan vetrič je zapihal,
vse sledi za oblakom spihal
in sonce na plan priklical.

Stara ljubezen v srcu tli,
a nikoli ne oveni,
za njo ostane lep spomin,
ki nikoli ne zbledi.

MODRO MORJE

Nad osamljenim morjem
lebdi modro nebo,
polno, a vseeno žalostno.

Plavo,
otožno.
Le kaj bi z modrino
in z jesensko bolečino?

Lucija Stakne, 8.a

Tjaša, 9.r

OBLAK

Sivi oblaki zakrili so
sončno modro nebo
in vsak hip deževalo bo.
Takrat se v meni
žalostna misel prebudi,
da tam v daljavi nekje si.

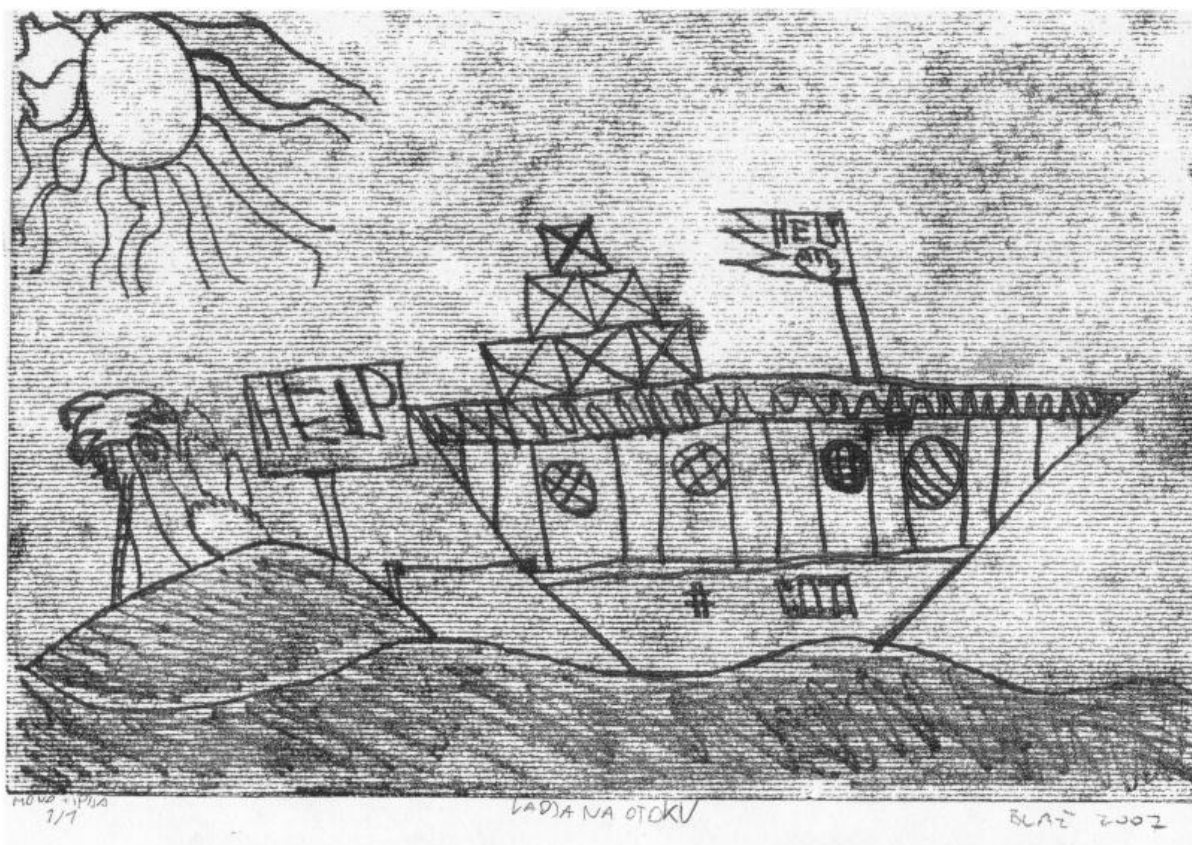
Mateja Stakne, 9.r

SONCE

Sonce prišlo je izza gore,
mi pregnalo nočne more,
ptički so lepo zapeli,
zlato perje so imeli.

Zeleno listje je pognalo,
meni dušo je razgnalo,
komaj čakal sem na noč,
da mi srce ne poč'.

Roki K., 9.r



POMLAD PO MOJE

Končno je napočil čas,
lep in naporen za vse nas,
sploh pa za tiste prave
ljubitelje narave.

Po gorah sneg se že topi,
potoček veselo žubori,
teloh pod grmom se smeje
in mačice kažejo mehke veje.

Se iz gozda čuje ptičje petje,
drevje se oblači v cvetje;
z neba posije toplo sonce
in širi svetlobo na vse konce.

Spet se bodo lastovke vrnile,
na hišah gnezda naredile;
metulji bodo svoja krila razpeli,
črčki v travi glasno zapeli.

Sašo brunec, 9.r

NAGOVORI

BISTRINA POT

Pod dvatisočakom Raduho izviraš ti,
naša reka Bistra,
ki si izjemno čista.
Ob tvojem izviru korito in klopca,
na klopci utrujen popotnik posedi
in se s kozarcem tvoje vode osveži.

Ti tečeš skozi naravno in skoraj neprehodno Kozjo peč,
mimo kmetije Ratih po vratičju
in zeleni vrbi imenovani,
pridirjaš do kraljevske lege domačije,
ki se ji Knez po domače pravi.

Se mešajo kamnine in svet se preobrača,
ti vijugaš do kmetije Osojnik,
kjer pod budnim očesom se hrani tvoja čistoča.

Ozki kanjon pri Camleku,
vredno ti je malce postati
in zeleno-modro-črno vodo občudovati.

Pod gozdarskim naseljem Mlinarsko
se ti pridruži še druga lepota - Lahov potok.
Ne le umetniku,
tudi vsakemu obiskovalcu navdušenje ne mine,
ko gleda svojevrstno oblikovane kamnine.

Nato pred Črno,
ki morda po tebi Schwarzenbach nosi ime,
tvoja voda v reko Mežo gre.

Nek fotograf je na poziv,
da bi se tu jez gradil,
dejal: Ohranimo te pred neandertalci.

Že nekaj stoletij nazaj
so na tem delu našega kraja govorili,
da to je AM RUDLEMS EKGH,
mi pa bomo k temu še pribili,
naj za vedno ostane NAŠ ČISTI KOT.

Rok Švab, 7.a

JAVORSKI POTOK

Javorski potok,
prav zavidam ti,
kako tvoj tok brezskrbno
proti Meži hiti.

Res, Javorski potok,
prav *favš* sem ti,
nikoli se ti v šolo ne mudi.
Tebi učiteljica ne teži,
da moraš angleško žuboreti.

Kako šumljaš med svojimi bregovi,
jaz pa živčen sem v moji razmetani sobi,
da me jutri učiteljica iz razreda ne spodi,
ker mi pisat angleško ne leži.

Res zavidam ti,
kajti jutri pišem za oceno
in če enko bom dobil,
se bom zaletel v steno.

Peter Aplinc, 7.a

TRIGLAV

Na Triglav sem odšel,
veselje v srcu sem imel;
na ponos moji deželi,
me domovina le odženi.

Sem Aljažev dom uzrl,
se pogled na deželo je odprl,
prelepa domovina je pod mano stala,
s svojo lepoto se bahala.

Mi v srcu je ljubezen prebudila,
nenavadna čustva zbudila,
se mi sonček je smehljaj,
ko sem ponosen tam jaz stal.

Oj, moja domovina lepa,
ko ti meni nikoli ne bi bila vzeta,
takrat najsrečnejši jaz bi bil,
saj tvojo lepoto bi pil.

Grega, 9.r

PECI

Peca,
stoletja v tebi že kralj Matjaž spi,
Alenčica čaka, da se zbudi.
V tvojem je jedru rudnikov sto,
kjer našli rudarji delo so.

Pred Turki si nekega dne nas rešila,
narodu našemu si upanje vlila,
da lepši časi bodo prišli,
ko kmet bo ponosen na svoje zeli.

Peca nad mojim ti krajem stojiš,
nikoli življenja svoj'ga ne izgubiš,
zelena boš vedno kot prava pomlad,
tudi takrat, ko jaz ne bom več mlad.

Žana Jug

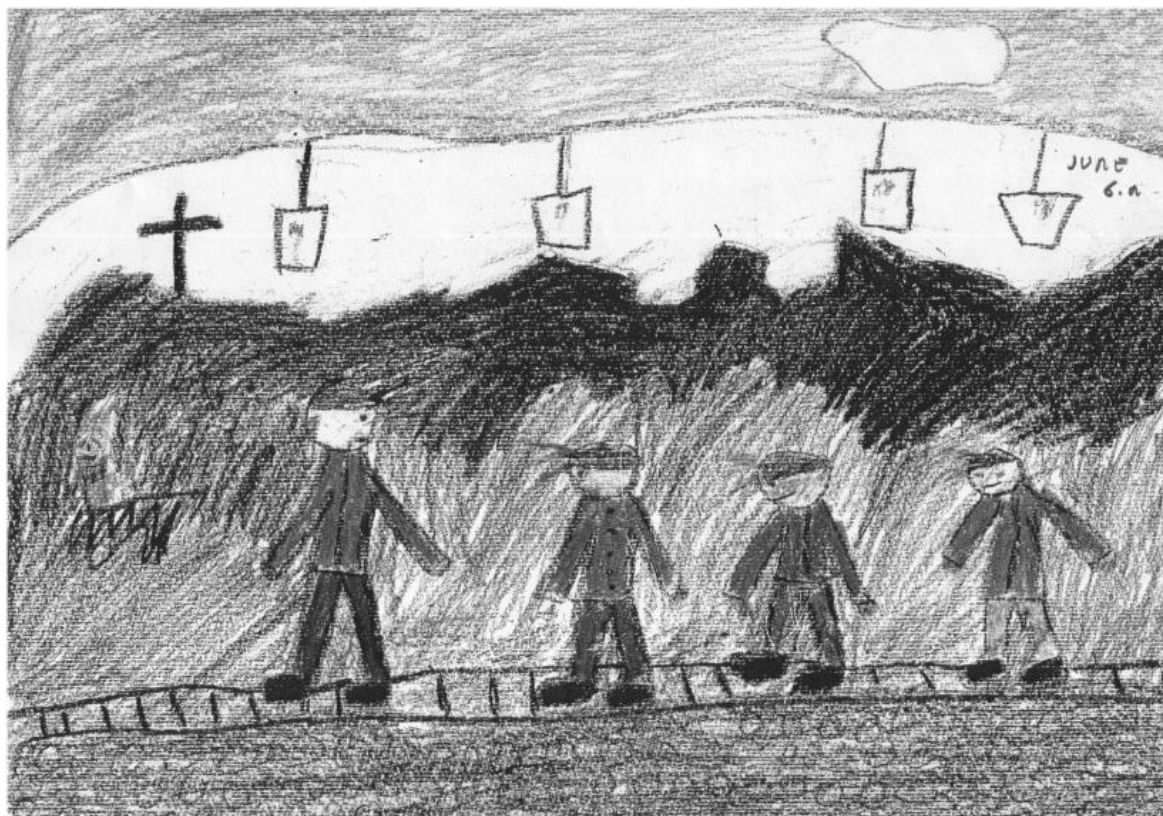
TI, PECA

Na prvi pogled se mi zdi,
da včeraj rodila si se ti.
Mlada kot nekoč si še bila,
danes se nisi veliko spremenila.

Ko pogledam v tvoje vrhove,
zdi se mi, da slišim cerkvene zvonove.
Ko pod zemljo ležal bom jaz,
nov rod pozdravi na ves glas.

Vsako leto frizuro si urediš,
vsem ljudem k sebi dovoliš.
Lepa, kot nekoč si bila,
tudi zdaj pozdravljaš vse ljudi sveta.

Nejc Petrič



DEFINICIJE MALO DRUGAČE

(Učenci 8.r)

Sonce je luč, ki sveti le podnevi.

(Rok)

Slike so štirioglate ploskve, kjer so samo barve in pike.

(Timotej)

Sneg je odeja, ki pokriva breg.

(Kaja)

Reka je blazina, ki vsakega, kdor se vanjo pogrezne, v večne sanje
zaziblje.

(Monika)

List je kot dež; ljudem gre na živce, a naravi pomaga.

(Andraž)

Knjiga je obleka: zgoraj in spodaj trda, vmes pa je mehka.

(Mojca)

Streha je čepica, ki pokriva hišo.

(Aleksandra)

Roža je rastlina, ki zemljo boža.
(Dominika)

Zemlja je kot človek: ima več rok in nog, a imenujemo jih drevesa in grmi.
(Slavica)

Zvezek je premaz grafita, a učiteljem mora biti elita.
(Tadej)

GRAFIT:

Fantje so kot avtomobili na cesti: če ne paziš, te podrejo.
(Aleksandra)

Veselje je premaz, ki ga namažeš na obraz in ti nariše nasmeh.
(Maja)

